

Sukker- og Petroleumstolden i Kalenderaa-
ret 1895 skulde overstige 8.600.000 Kr., skal
der finde en Nedsættelse Sted det følgende
Aar af Ølfatten med 50 Dre Tønden for
hver 300.000 Kr., Statskassens Indtægt
skulde overstige det angivne Beløb. Denne
Bestemmelse har jo kun Betydning netop for
det følgende Aar, hvortil den anden Be-
stemmelse, der findes i Endringsforslaget,
har vedvarende Betydning. Den anden Be-
stemmelse gaar jo nemlig ud paa, at Stats-
kassen overhovedet aldrig maa opnaa en
større Indtægt end 9 Mill. Kr. af disse Ind-
tægtskilber: Øl, Sukker og Petroleum.
Naar Statskassens Indtægt til nogen Tid
naar op over dette Beløb, 9 Mill. Kr., skal
Skatten nedsættes i det kommende Aar med
50 Dre Tønden for hver 300.000 Kr., som
Overstudet maatte være. Jeg bemærkede,
at disse to Bestemmelser harmonere ikke ganske.
De 8.600.000 Kr., der skulde være Maksim-
um for Kalenderaa-ret 1895, passe ikke med
de 9 Mill. Kr., som skulde være Maksimum
for al Fremtid. Jeg har gættet noget paa,
hvoreledes de ærede Endringsforslagsstillere
kunne være komne til at opstille disse 2 Tal
som efter deres Mening ensbetydende, og den
ærede Ordførers Udtalelse gav mig Nøglen
til Gaaden. Men den ærede Ordfører har
regnet fejl. Han gik nemlig ud fra, at i
Kalenderaa-ret 1895 vilde der være 10 Kro-
ners Ølfat i de 3 Hjerdingaar og 7 Kro-
ners Ølfat i et Hjerdingaar. Det er det
ombendte, der vil være Tilfældet. Ølfatten
vil i 1895 være 7 Kr. for de 3 Hjerdingaar
og kun for det ene Hjerdingaar 10 Kr. Det
gør den Forskel, at Ølfatten i Virkeligheden
i dette Kalenderaar kun bliver i Gen-
nemsnit $7\frac{3}{4}$ Kr. i Stedet for det større
Tal, som den ærede Ordfører nævnedes.
Jeg skal imidlertid ikke opholde mig derved,
da hele denne Bestemmelse, der støtter sig
paa den mulige Indtægt i Kalenderaa-ret
1895, kun har Betydning for Fastsættelsen
af Ølfatten i Finansaaret 1896—97. Hoved-
bestemmelsen er jo, som sagt, den, at naar
Statskassens Indtægter nogen Gange — det
vil sige, indtil denne Lov bliver forandret
— skulde overstige 9 Millioner Kroner af
Øl, Sukker og Petroleum, skal der finde en
Nedsættelse Sted i Ølfatten af 50 Dre Td.
for hver 300.000 Kr., Overstudet maatte
blive. Det er en Bestemmelse, som jeg selv-
følgelig ikke paa nogen Maade kan gaa ind
paa. Forholdet er jo ganske simpelt det, at
nu, det vil sige efter den hidtil foreliggende
Opførelse for 1889, ere Told- og Accise-
afgifterne for Sukker alene 7 Millioner Kr.,
af Petroleum omtrent 2 Mill. Kr., saa at
altsaa den Indtægt af 9 Mill. Kr., som

Statskassen i 1889 havde af disse to Ind-
tægtskilber, der nu ville komme til Forhand-
ling, efter at den foreliggende Sag er behand-
let, væsentlig skal nedsættes for Fremtiden.
Disse 9 Millioner er det altsaa, som for
Fremtiden skulde være Maksimum for, hvad
Statskassen skal have eller kan faa i Ind-
tægt af disse to tidligere store, men nu me-
get reducerede Indtægtskilber plus Øl. Alt-
saa med andre Ord: den fuldkomment sikre
og stigende Fremgang i Indtægter, som
Statskassen hidtil har haft af disse to Ind-
tægtskilber, Sukker og Petroleum, dels paa
Grund af Befolkningens Tilvækst, dels paa
Grund af det større Forbrug, den større
Evne til at forbruge, skulde nu ved et vil-
kaarligt Magtsprog affæres. Det er Betyd-
ningen af det Hovedendringsforslag, der er
stillet. Jeg mener nu, at det overhovedet
vilde være en noget mislig Vej at komme
ind paa at bestemme, at naar en vigtig
Statsindtægt overstiger et vist Beløb, skal
den anvendes paa den Maade, og vedtage
en saadan Bestemmelse i en Lov, som man jo
dog muligvis ikke kan enes om at forandre.
Selv om den Anvendelse af Overstudet, som
man i det Øjeblik, man vedtager Loven,
anser for at være ret fornuftig, skulde vise
sig at være meget ufornuftig, staar det jo i
Loven, at Anvendelse skal ske paa denne
Maade, og det vil jo føre til, at de 3 Lov-
givningsfaktorer maatte enes om at forandre
selve Loven, hvad ikke let vil ske. Dette vil,
siger jeg, være en i og for sig noget mislig
Vej at komme ind paa. Det vilde ikke være
rigtigt paa denne Maade at tage Forud-
bestemmelse om et muligt Overstud for Stats-
kassen, hidrørende fra enkelte paaviste Ind-
tægtskilber. Men hvad selve Anvendelsen af
dette Overstud angaar, maa jeg tilstaa, at
det har forandret mig noget at se, hvilken
Anvendelse de ærede Forslagsstillere have
villet gøre af dette Overstud. Forslaget
gaar nemlig ud paa, at for hver 300.000
Kr., der er Overstud, skal Ølfatten nedsæt-
tes med 50 Dre Tønden. Nu vil jeg dog
henstille til de ærede Medlemmer, hvem denne
Nedsættelse af 50 Dre pr. Td. Øl vil komme
til Gode, om der er nogen som helst Mulig-
hed for, at en saadan Nedsættelse af Ølfat-
ten fra 10 til 9 Kr. 50 Dre Tønden eller
maaffe videregaaende endnu fra 10 til 9
Kr. Td. vil faa nogen som helst Indflydelse
paa Mæts Pris, om denne Nedsættelse i
nogen Maade vil komme Konsumenterne til
Gode. Jeg vil kun henstille det. Efter min
Overbevisning er det fuldstændig umuligt,
med mindre man da vil komme ind paa at
betale de halve Bajere — thi det er jo under
den Form, Betalingen sker fra Konsumenter-